Ponovna upotreba nazoseptalnog režnja kod endoskopske transsfenoidalne operacije makroadenoma hipofize – prikaz bolesnika

Karolina Miloš[1], Marko Velimir Grgić[2], Domagoj Gajski[2]

[1]OB Pula, Santoriova ulica 24a, 52100 Pula, Hrvatska

[2]KBC Sestre milosrdnice, Vinogradska cesta 29, 10000 Zagreb, Hrvatska

karolmilos@gmail.com

Nazoseptalni režanj standard je u rekonstrukciji defekata baze lubanje kod endoskopske endonazalne kirurgije. Zahvaljujući bogatoj vaskularizaciji putem sfenopalatinalne arterije, ovaj režanj omogućuje vitalnu barijeru između intrakranijskog prostora i nosne šupljine. Njegove prednosti su smanjena incidencija postoperativne rinolikvoreje, brzo cijeljenje, otpornost na infekcije i mogućnost zatvaranja većih defekata. Nedostaci su rijetki i najčešće blagi i reverzibilni. Ponovna upotreba nazoseptalnog režnja u revizijskim zahvatima rijetko je dokumentirana, no postoje radovi koji opisuju uspješnu remobilizaciju režnja. U ovom prikazu bolesnika predstavljamo bolesnika u dobi od 50 godina s radiološki verificiranim nefunkcionalnim makroadenomom hipofize koji se prezentirao progresivnom bitemporalnom hemianopsijom. Zbog značajne ekstenzije tumora, a s obzirom na njegov benigni karakter, odlučeno je pristupiti operaciji u dva akta. U prvom aktu, endoskopskim transsfenoidalnim pristupom uklonjen je dio tumora unutar sellae turcice, a rekonstrukcija defekta baze lubanje učinjena je nazoseptalnim režnjem. Postoperativni oporavak protekao je uredno. Nakon nekoliko mjeseci na kontrolnom MR-u prikazalo se očekivano spuštanje preostale supraselarne komponente tumora prema seli, čime su se stekli uvjeti za drugi operativni zahvat. U drugom aktu, nazoseptalni je režanj pažljivo mobiliziran te je potvrđena njegova vitalnost. Režanj je ponovno postavljen preko defekta nakon potpunog uklanjanja ostatnog tumora. Kontrolna MR snimka nakon drugog akta nije pokazala znakove rezidualnog tumora, a vid bolesnika postupno se poboljšao. Tijekom praćenja nije zabilježena rinolikvoreja, infekcija ni drugi znakovi oštećenja režnja ili donorskog mjesta. Ovaj slučaj potvrđuje da je, u pažljivo odabranim slučajevima, moguće ponovno upotrijebiti nazoseptalni režanj u revizijskim zahvatima endoskopske kirurgije baze lubanje bez kompromitacije sigurnosti ili učinkovitosti zahvata. Ponovna upotreba nazoseptalnog režnja korisna je kod planiranih višefaznih operacija tumora. Ovaj pristup može smanjiti potrebu za dodatnim donorskim mjestima i komplikacijama povezanim sa slobodnim presadcima, uz zadržavanje visoke sigurnosne i funkcionalne razine.

Ključne riječi: nazoseptalni režanj, makroadenom hipofize, rekonstrukcija baze lubanje